

13. szám.
 Septemb. 24-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évré jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és 3 óra
 jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni milder postahivatalnál és könyvárúsnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

Azért az „Üstököst” még is csak megirom.

Akár van jó idő, akár van rossz idő,
 Beteg békesség, vagy haldokló háború,
 Jó kedv az országban, vagy országos ború;
 Bár remény, türelem, mind fáradtan kidől.

— Azért az Üstököst mégis csak megirom.

Sok rosszat megértem, sok baj átment rajtam.
 Vártam, hogy majd úgy lesz, a miként volt hajdan.
 Nagy esést, inséges esztendőt átéltem,
 Az telt be, mit féltem, soha mit reméltem.

— Azért az Üstököst mégis csak megirtam.

Kedves halottam volt csendes ravatalon
 Kikisértem, néztem, mint nő a sírhalom.
 Ravatal gyertyája megtértemkor égett:
 Irj! csinálj tréfákat, ez a mesterséged!

— Azért az Üstököst csak meg kellett írnom.

Virrasztottam sokszor kedves betegemnél,
 Forró lélekezése szívem körül-lengé.
 Két kezem imára kulcsolódní vágyott;
 Nem lehet! írnom kell sok nagy furcsaságot.

— Azért az Üstököst csak meg kellett írnom.

Levert a kór, testem reszketett a lázba'.
 Készültem a porba, lelkem megalázva.
 Hallgattam, mikor üt az óra, mely zengi:
 „Elég volt; — végeztél; — mehetsz már pihenni.

— Azért az Üstököst csak meg kellett írnom.

Bezártak börtönbe, négy fal közül néztem,
 Hogyan tavaszodik a boldog természet.
 Irigylém a koldúst, kinek nincs hol hálni,
 Egeret, madarat, ki tud bújni, szállni.

— Azért az Üstököst ott is csak megirtam.

Roszkedvű a magyar, s széles rossz kedvében
 Az ő poétáit választá ki szépen.
 Gyérülnek, elfogynak, kik még gondolnak ránk.
 Miattad, nemzetem, ma is meghalhatnánk.
 — — Azért az Üstököst most is csak megirom.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Csak fura leginy az a Bots after ujsagi-ro Bicsben. Mar meg aszongya, hogy magyarok nem vagyunk mig neki eligsiges *puhak*. Tetzete bentünket megkostolnyi? Hogy nem vagyunk elig puhak? Dehogy nem vagyunk elig puhak! Hiszen Bots after ur nagyon jól bemargarirozta bentünket. De hat mondok in neki igen jo receptet olyan páczhoz, a mitől mig az oroszlan hus is megpuhulya. Recipe: először verd meg a peesenyt keminyen vezirezikedel, azutan ted filre is mond neki, hogy „varhatunk;“ akor öncsd le zölden leszedet reminysigek eczetagyan iret savanyu abrazatok eczetyivel; tigy hoza megszorult adosokkal fizetetet uzsora veres hagymajat, abul a jo sargaripabul, a kibül nekünk nem adnak, a 13 cikkelyt; közsd le jól, s hasznald teczis szerint. — Hanem hat az a baj tekintedezs Bots after ur, hogy nagyon sovany a peesenyé, csak a csontya, meg a büri. Hja bizon, azt tömnyi kelene zsiros falatokat, hogy meghiza magát;

különösen a fiatal frischlingecskiket, a kik felvetekek mar bugyogot.

Vagy talan Bots after ur nizi bentünket körtiknek, a kiknek meg kel puhulnyi? Hja bizon, a körtinek az a szokasa, hogy mikor megpuhul, akor aztan mingyart meg is *szotykosodik*. Azirt körtitül az a principium, hogy inkább egy napal hamarab, mint egy napal kisöb.

Csak mar ezek az ujsagi-rok meninek elő jo pildaval; de mit latunk? A Pesti Naplo szerkesztöje ma is csak *keminy*, holnap is csak *keminy*; ö csak mindig Keminy Zsigmond (nem is Zsigmond, hanem Zsig-hallgat). Hon szerkesztöje azon kezdi, hogy ö elől *Ur*; nem akar lenyi hatul *ur*, hogy lene „Hazi-úr; söt mig maga Hirnyög szerkesztöje is nem hogy volna „*Puhulok*,” hanem mig ö mongya, hogy „*török*.” Had aztan mi csinályon publikum?

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

A s z ó r a k o z o t t.

Az én nagybátyám a mértéktelenségig nagy régiség buvár volt, s mikor belemélyedt, azt sem tudta, ebédelt-e már, vagy sem?

Egyszer azt kérdezte tőlem: „él még önek a megboldogult édes atyja?“ Máskor meg egy özvegy unokahugának mondta azt, nagy panaszára, hogy a férje meghalt: „S nem volt több annál az egynél?“

Máskor valami idegen háznál volt ebéden, s valami szörnyü kozmás ételt hoztak fel; „boesánat, szólt a házi gazdához, hogy ez a peesenyé olyan kozmás; de a feleségem beteg, nem láthatott a konyha után. Vacsoránál pedig az történt meg rajta, hogy nagyot ásított; fölkel, karját nyújtotta a házi aszszonynak: „gyerünk már aludni, kincsem.“

Egy ízben a megboldogult akadémia elnökéhez (tán az akadémia megboldogult elnökéhez? Szerk.) volt ebédre híva, s öszszebeszélte egy másik tudományos barátjával, ki szinte hivatalos volt az ebédre, hogy együtt menjenek

oda. Ez történetbuvár volt. A történetbuvár a rendes idő előtt félórával megjelen nála, tudva, hogy ez az egészét rég elfelejtette. Nagybátyám, természetesen, sem öltözve, sem borotválkozva nem volt még. A míg ezt elvégzi, kérte a tudós kollégát, hogy sétáljon át a könyvtárba, és mulassa magát könyveivel.

Az alatt pedig, a míg megborotválkozott, rég elfeledte, hogy valaki van a könyvtárában; elment, bezárta az ajtót, megjelent az elnöki ebéden, azt végig ette és itta, legkisebb lelkiismeretfurdalás nélkül, s jó későre vetődött ismét haza.

A mint a könyvtár ajtaján benyit, akkor hül el, hogy a történet buvárt ott látja maga előtt. Ezt biz idezárta szépen.

Az a legderekbabb, hogy a történetbuvár akkor is olvasott, s midőn nagybátyám belépett, azt kérdezte tőle. hát még sem megyünk ebédelni?

Régészeti kutatásai közben az erdélyi havasok közt sokat járt gyalog és lóháton. Egy-

szer Vidránál hált meg, a vizesés alatti fogadóban. Reggel mondja az oláh nemesnek, ki ott a gazda, hogy hozassa elő a lovát. De a míg azt nyergelték, sok idő telt bele; az ő feje teli volt a „római kapu“val; a lovagostorral addig ütögette a hosszú csizmaszártaít, míg azok elindultak vele, s ment aztán az úton végig, abban a hiszemben, hogy lovon ül, mind addig, míg a patak útját nem állta. Már most, hogy ugrasson ezen keresztül. Szerencséjére egy jámbor oláh jött rá szemközt. „Ugyan, földi, szól a tudós, fogja csak a lovam kantárát, míg leszállok róla, aztán majd átvezetem a vizen.“ Az oláh világosította fel aztán, hogy egy csepp ló sincs alatta.

Egyszer meg a színházba ment a Proféta előadására. Előadás alatt eszébe jutott, hogy neki van valami ócska okirata e felől a leydeni proféta felől. Nem nyughatott, keresztül furako-

dott a zártszékéről a zsufolt házon, hogy hazamegy, azt megnézi. Otthon a szállása ajtaján esenget. Az inas belülről kikiált; „nincs itthon a tekintetes úr, a színházba ment.“

A tudós erre nagy mormogva megfordul, s visszamegy a színházba, az egész uton azon töprengve, hogy hogyan találja ő már most meg azt, a kit keres. — annyi ember között.

Hanem egyszer aztán ő is kapott revangeot a feleségétől enynyi szórakozottságért. A menyecske fiatal volt, és szinte feledékeny mint ő. Volt egy házi barátja a tudósnek, a ki inkább kereste azt, a mi új, mint a mi régi. Hát egyszer nagyon gyanus társalgás közepett lepte meg őket a régiségbuvár.

— Né-né! kiált fel az aszszony; — *te rólad egészen elfelejtkeztem!*

A régi jó időkből.

Diákfurfang.

A p . . . i diák és dárdása suplicánsi körutjokban esteledvén, bekopogtatnak egy református lelkészhez.

— Jó estét kívánunk.

— Fogadj isten.

— Az éjlele szállást kérnénk a tiszteletes urtól, mert a rektor, a kihez a magunkféle jövevények quarélyozni szoknak, jelenleg nincs itthon.

— Rendén van. Üljenek le domini fratres.

Az illetők le is telepedtek, mert nagyon ki voltak fáradva és éhezve.

A lelkész éppen vacsorált . . . Az előtte párologó báránytokányt jóízűn falatozta.

A diák és dárdás nyaknyujtogatva pillogtak az étvágy ingerlő vacsora felé, azon reményben, hogy nekik is jut valami; . . . de biz' a házi gazda nem igen erőltette meg magát a kínálgatással, a mi két okból történt, 1-ször, mert a tiszteletes atyafi fősvény ember volt, 2-szor, mivel ez estén szűk vacsorával rendelkezett.

— Hogy hívják az urat domine?

— Seregély Antal.

— Hát magát dárdás öcsém?

— Szomjas András.

— Furcsa nevek.

— Azok ám.

A lelkész ugyancsak gyomrozta a tokányt.

A diákok közelebb húzódtak az asztalhoz.

A lelkész megtölti poharát. Aranyló bor szikrázott abban. A két diák ezen gégenylázó látványra va-

lóságos éneket kortyongatott. A potrohos pohárról három betű csillámlott a diákok felé: I. H. S. (Illódi Hábor Sámuel).

Hábor tiszteletes önző nyugalmaiból észrevevén Seregély diák, hogy az arany nektár sem érte született: az asztalhoz sompolyog, és a poharat kiüríti.

— Quid hoc domine? . . . nem értem ezt a vakmerőséget.

— Hát kérem alásan, könnyü pedig megérteni, mert a poháron levő I. H. S. azt jelenti, hogy: Igyék Humanissime Seregély.

— Ejnye kutya szántsza meg ezt a tréfát, no de semmi. Jól van domine.

Ujra megtölti poharát. Ekkor pedig a dárdás nyakalta el annak pompás tartalmát.

— De már e vastag impertinentia. Látja-e kend, merre az ajtó?

— Igen is látom, de a betűk hozzám is szólnak

— No's?

— Az I. H. S. azt teszi, hogy Igyünk Hát Sorba.

Hábor tiszteletes jóízűt nevetett a diák furfangon.

B. B.

Jó rigorosumok.

Napoleon alatt a párizsi katonai iskolában nagyon könnyen ment az examen. A fővizsgán egyszer 400 tanuló közül csak egyet vetettek vissza, azt is azért, mert a tábornok ezen kérdésére: hány oldala van egy négyszögnek? azt felelte: „három.“

Hanem azért meglehetősen katonák váltak belőlük.

Török civilizáció.

Hogy adod a leányodat? megveszem.

Márta.

Lehullott a koszorú,
Leesett a párta. . .
Az a kis lány ejnye no
Jaj de meg is járta!
Csárdabeli mulatság
Addig addig járta :
— Utoljára se nem lány
Se nem asszony Márta. . .

Kelemen Diák.

Referensi stylus.

„Annyit meg kell vallani Taglionirol, hogy a lá-
bait fölségesen kezeli.“

Angol törvénykezés.

Két zsványt fölmentett a törvényszék Irlandban,
nem azért, mintha ártatlanok lettek volna, hanem azért,
mert nagyon jól tudtak hazudni. „Ugyan kérem, szól a
fölmentő ítélet kimondása után a bíró a porkolábhöz,
tartsa ön még két óráig ezeket a becsületes embereket
a tömlőczen, én vissza akarok utazni Dublinba, s na-
gyon szeretném, ha két óra járásnyira megelőzhetném
öket.

Kérdés, felelet.

Miért látogatja a francia császárné a Schwalbachi
Kutat?

— — — — — Kutat.

Európai civilizáció.

Mit adsz a leányoddal? végy meg engem.

Kik voltak a legelső ősei a kertészeti tudósoknak.

I. Ádám : ő volt a legelső pomolog, a ki a „reinet-
te des dames“ gyümölcsét felfedezte.

II. Noé : ő alapította a legelső borászati társu-
latot.

III. Jónás : ő volt a legelső szenvedelmes diny-
nyész, a ki haragba jött a természettel, a mért a kuka-
czok kipszttitották a kandalupjait.

IV. Nabukodonozor, a ki legelőször kezdte el a
spenotot legelni.

Mit jelentsen az, hogy a francia császárné levelette a krinolin, s bottal jár az utcán?

Azt, hogy kilépett a védelmi állásból s támadó hely-
zetbe tette magát.

Mit irtak alá az olasz és francia potentátok ?

Egy váltót, mely eként hangzik : „mátul két esz-
tendőre fizessen ön saját magának tizenötezer katonát
Rómában, s vigye haza tudósítvány nélkül. Értékét —
megkapta ön. Viktor. Aláírva. Elfogadom N. Lajos. Va-
lyon ki fogja hátíratozni ?

Kis városi történet.

Magam valék, ki nagy dicsekve
Vallhatám úton, útfélen,
A barna kis leány szerelme
Írántam, hogy mily végtelen!

Magam valék, ki az alvégből
Feljártam hozzá szüntelen,
Usztam vala bár Monitorként
Az utczai sártengeren.

Magam valék, ki éjjelente
— Midőn már minden aluszik —
Ott árgóváltam ablakánál,
Kinyerni egy fáin pusztit . . .

S nem más vala, ki azt hívém, hogy
Szerelme az enyim csupán,
S kizárólag csak engem enged
Belesni a menny kulcslyukán.

— — És . . . és . . . oh jaj! A guta üt meg,
Ha csak reá is gondolok!
— No de hogy el ne hamarkodjam,
Ily formán történt a dolog.

Zengett a kürt . . . maschirozának
Városunkból a jágerék,
Friss reggelen ablakom alatt
Troppolt el az egész sereg.

A kürt, a lárma szemeimről
A boldog álmot elvivé,
Papucsot rántva ablakomból
Merengtem tehát kifelé.

S boldog valék, mert álmaimnak
Tárgya a kis leány vala.
— Arczomról szanaszét sugárzék
A boldog álom mosolya. —

De ime mint kit nyakon öntnek
Terül eléem egy látomány! . . .
Egy markos, izmos officzirnek
Karjai között a babám! . . .

„Oh lieber Schatz! csak egy pusztit még!
És azután Isten veled! . . .
— Hah! milliomm kürt! . . . No de minek
Folytatnám e történetet! —

Kelemen Diák.

Sziporkák.

— Ön úgy hegedül, mint Szent Dávid, csakhogy
nem olyan szépen.

— Ön pedig úgy beszél, mint bölcs Salamon,
csakhogy nem olyan okosan.

— *Ör.* Ki vagy? Megállj!
Hazatérő. Gut Freund.
Ör. Jojezakát kívánok!

— *Rendező.* Kisasszony! Jövő héten Haydn „Te-
remtés-“ét fogjuk előadni. Kegyednek kell játszani
Évát.

Énekesnő. Jaj! *Egész* Costümeben?

— Börne satyrát irt a „péncz“-re. Rotschild azt
mondta rá: „hát már ez előtt az ember előtt *semmi se*
szent!?”

— Angliában a hóhér visel álarczot, mikor műkö-
dik, — mi nálunk — a kritikusok.

— Kétséges hírű hölgy. — E rágalmak ellenében
önérzetembe s erényeimbe burkolózom.

— Meg ne hütse magát, nagysád, ily könnyü öl-
tözékben.

— *Biró.* Esküdtél-e már többször is?
Tanu. No de hányszor.
Biró. Mindig igazán esküdtél-e?
Tanu. Többnyire.

— *Patiens.* Doktor ur! valahol voltam; de nem
tudom, hol? valamit ettem; de nem tudom, mit! s vala-
mim fáj tőle; de nem tudom, mim?

Orvos. Hát majd rendelék önnek valamit; de nem
tudom, mit? Csináltassa meg valahol; de nem tudom,
hol? aztán majd meggyógyul tőle; de nem tudom,
mikor?

— Egy török követ Berlinben hallotta, hogy az
úrfélet a Németek „jól született,” — „magasan szüle-
tett,” — „jó magasan született” czimekkel szokták trak-
tálni. Egyszer azt kérdi egy junkertől, „valyon ti nála-
tok az asszonyok *kontignaczióra* vannak alkotva?”

— — Frankfurtban elhatározták, hogy a zsidók
a keresztyén polgárokkal tökéletesen egyenlők legye-
nek. (No akkor lesz pénzük a frankfurti keresztyén pol-
gároknak. Ha az odavaló zsidókkal egyenlökké teszi
őket a törvény).

— — Egy porosz verskészítő, Károly herceget Julius Caesarhoz hasonlítja : mondván ilyeneket : „Caesar Galliát veré le, hercegünk nagy Dániát!“ végül pedig így szól : „Róma ura, burkus herceg a babérért küzdtenek. — A menynyire *szükségük volt*, annyit megszerzettenek, — Mind Caesar, mind a princez fején fűrtök *mert* nem lengenek.“

A rándevű.

(*érzékeny romanza*).

Sokáig epedett Eduard
Gundája ablaka alatt,
Mindent megpróbált, hogy kicsalja őt,
Nem sajnált kérő szavakat ;

S midőn a szép szó már nem használt,
Harmonikáláshoz fogott ; —
Oly andalító volt nótája,
Hogy rá a hold is zokogott.

De a kegyetlen csak nem hallá,
S nem nyitá ki az ablakát.
Ekkor tehát ordítani kezd
Híván hű Kunigundáját.

És ezzel csakugyan czélt is ért,
Mert az ablak ím megnyilik,
Egy surranat, s a kedves mátká
Teljes boldogságban uszik ,

Igen : teljes, tetőtül fogva talpig
A boldogság, mely rá áradt.
— Mert a vén tant nem kimélte a lúgot. —
Lesz dolga a mig megszárad.

Filléressi.

Gazdászati és matematikai feladványok.

I. Tallerossy Zebulon vett a tavasszal egy zsák krumplit három forintért, azzal bevetett egy darab földet, melynek árendája 5 forint ; fizetett napszámot kétszeri kapalás, vetés és fölszedésért 3 f. 40 krajczárt, adót egy forint húsz krajczárt ; lett roppant termése : tizenöt zsák egyről. Miután jelenleg egy zsák krumplinak az ára 60 krajczár, kérdés : megnyit kell Tallérossy Zebulonnak erre a nagy áldásra — ráfizetni ?

II. Elád Zebulon a piacon nagy könyörgésre egy szekér árpát ; pesti mérejét két forintjával ; — azután bemegy egy boltba, kis gyerekei számára árpakávét vásárolni : fizet egy font árpa kávéért 28 krajczárt. Kérdés, mennyit nyerne, ha az árpáját előbb otthon — megpörköltetné ?

Budapesti levelező.

Szeretve tisztelt kedves nagybátyám !

Már ismét kénytelen vagyok egész fiui bizalommal ostrom állapotba venni, irántam való atyai kegyességét, melyet bizonyára számtalanszor tapasztalhattam volna, ha a szerénység vissza nem tartóztat. Most azonban félre kell tennem a szerénységet, mert adósságaim is megszorodtak, pénzem sincs, pedig ezen az átkozott Pesten nagyon sokba kerül az élet. Egyszerű reggelit Kamonnál, tisztességes ebédet Mihaleknél, s egy kis becsületes vacsorát csak a Komlóban vagy Beleznaiban legkevesebb 3—5 ftra lehet naponként számítani. — Mivel pedig a forintjaim, de sőt hatosaim is elfogyatkoznak, fiúi bizalommal bátorodom atyai erszényének megnyitására esedezni

kézcsókoló öcse és universalis örököse
Matyi.

Felelet.

Drágalátos Matyikám !

Az erszényem zsinórára olyan csomó bogosodott, hogy azt teljes lehetetlenség felnyitnom, a helyett tehát amit onnan reménylettél, vedd atyai tanácsomat, s kövesd az én élelmezési példámot.

Látod szógám ! én reggel nem vesztegetem a drága időt étkezésre, ebédemet egy tizesből, (valahogy tízforintos bankót ne érts ; Isten mentsen ! hanem szekszedlit), tartozik kiállítani a szakácsné oly bőven, hogy még két vendéget is megtraktálhassak ha délben vetődik hozzám, vacsorám pedig rendesen a déli maradék, akár marad valami, akár nem.

Kövesd példámot mondom, és még olyan gazdag ember válik belüled, hogy ha Isten rendeletéből hamarabb szólíthatnál ki e siralom völgyéből, nagyobb örökség üthetné a markomat utánad, mint aminőre te speculálsz az én halálom után, igazmondó nagybátyád
Jonathán.

A d o m á k.

Sehogy sem birt megegyezni a — i. földes úr palócaival a commassatióra nézve. Öt holdat ígért nekik, s azok hatodfelet kértek, mert hát a rapiak is annyit kaptak a hercegtől.

Egyszer feltalálja magát a földes úr s így szól nekik :

— Hát olyan határ-e ez, mint a rapi ?

— Bi a nem egeeszlen olyan, de azee csak tessék megannyi a hatodfeé hódát.

— Mit gondolnak kendtek, hát én olyan úr vagyok-e, mint a herceg ?

— Mi türees tagadás, bi a nem egeeszlen olyan ; de azee csak tessék megannyi a hatodfee hódát.

— No aztán, gondolják csak jól meg — hát kendtek olyan emberek-e mint a rapiak ?

— Már bión nem vagyónk mi ! No hát isten neki, maradjon meg az az öt hód. —

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Mit adsz, — ha nem bánlak? Mai nap ez a barátság jólszava.

— — Egy angol éhenhalási processusban ilyen adatokat olvasunk : a megholt csizmadia mester volt; de vénségére nem kapott munkát; szobája 11 esztendőig nem volt kisépelve. Mint fényes ellentétet említik a tanuvallomások a szomszédnját a megholtnak, ki hét év alatt *egyszer* csakugyan sepert a szobájában; de akkor sem az egész szobát, hanem csak egy *gyalog utat* a fal mellett, hogy a szemét között járni lehessen.

— — A spanyol királyné azt mondta legközelebb egyik miniszterének : „sajnálom, hogy most nem vagyok férfi!“ A király azt mondta volna rá, ha igaz, hogy „én is.“

— — A francia császárnéval az a divat kezd bejönni, hogy az aszszonyságok hatalmas furkós botokkal járnak az utcán. Valyon minek nézik akkor az udvarlóiakat? Tán kutyáknak?

— — Egy ánglus a szerint osztályozza a civilizáció fokozatait, hogy melyik nemzet hány águ villával eszik? a chinai csak *egy águ* villával eszik : ezek egész barbárok; az orosz *két águval*, ez már csak félig barbár; a magyar *három águval*, ez már csak $\frac{1}{4}$ barbár, $\frac{3}{4}$ rész civilizált, az angol, német stb. végre *négy águval*, ezek egészen civilizált népek. (Akkor a Csicsa cigány túlcivilizált, mert az *ötágu* villával eszik : az öt körmével).

— — Drezdában egy Pfaff nevű orvos arról irt könyvet, hogy milyen kellemetes érzés a halál. Ő már próbálta egyszer, s tapasztalásból állíthatja. Már egyszer meg volt halva. (Hát ha neki olyan kellemetes volt a más világon, minek jött vissza megint ide?)

— — Pest városának egy évi költségében 64253 forint a deficit. Prága városának ugyan azon évi költségvetésében pedig 64253 f. a fölösleg. (Ez lehetetlen, hogy összebeszélés ne volna). Jó lenne, ha jövő évre megfordítva csinálnák ki az additíót és subtractíót.

— — Nagy bátorság! Hogy a francia császárné nem enged maga körül rendőröket ólálkodni, a kik vigyázzanak az életére. (A császárnétul bátorság ez?) Nem a császárnétul, hanem azoktul az uraktul, a kik oda mernek menni, hogy őt meglátogassák.

— — A francia császárné Schwalbachban pörge kalapot visel. (Nincs ott valahol közelében a Presse szliácsi levelezője?).

— — Egy amerikai hirlap ilyen élczekeket csinál unalmában az ottani polgárháborúra : ha azoknak a csontjait, a kik a háború kezdete óta elestek, mind spodiumnak gyártották volna fel 12565 tonna nyers cukor raffinrozására elég volna. Ha azt a vért, a mi azóta kihullt, mind öszszegyűjtötték volna, 18252 hold földet meg lehetne vele trágyázni. Ha azokat a könynyeket, a miket e miatt hullattak, mind tömlőbe gyűjtötték volna, elég lenne 24788 tonna hering beszózására. (Ehez aztán amerikai gyomor kell, hogy az ilyen élczekeket megemészse).

— — Valami diák nem rég egy sokszor megdicért közkönyvtárba ment, Jósika legujabb regényét kérte. A könyvtár öre odadta neki Dugonicot. „De nekem Jósika kell, nem Dugonic,“ rezonézott a diák. „Jó ez is, monda az ör; lássa, ez Jósikának a sógora.“

Előfizetési fölhívás

az

ÜSTÖKÖS

1864-iki october—december évnegyedi folyamára.

A jelen évnegyed végéhez közeledvén, t. cz. előfizetőinket tisztelettel felkérjük megrendeléseiknek minél előbbi megújítására.

Előfizetési föltételek : egész évi folyam 6 frt.

octobertől december végeig 3 óra 1 frt. 50 kr.

Pesten 1864. sept. 23-án.

Jókai Mór,

az „Üstökös“ kiadó tulajdonosa.

(Lakás : Országút 18. sz.)

(Kiadóhivatal : Ferencziek-tere 7. sz.)

Laptulajdonos és főmunkatárs : JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő : DIENES LAJOS.

Lakása : Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja : Jankó. — Metszi : Polák.